

Arrest

nr. 88 164 van 25 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P.J.P. LIPS, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Bajaur Agency. Iets meer dan vier jaar geleden zou de Taliban uw broer vermoord hebben. Uw broer zou tegen hen gesproken hebben. X, een vooraanstaand figuur uit uw regio, zou hierna tegen de Taliban opgekomen zijn. Hij zou vier jaar geleden een “lashkar” (strijdgroep) opgericht hebben, bestaande uit lokale mannen. U zou hier aan hebben deelgenomen. Wanneer het Pakistaanse leger kwam, diende u mensen aan te duiden die hadden meegewerkt met de Taliban. U zou dit samen met enkele anderen gedaan hebben, nl. X en X. Een maand later zou X omgekomen zijn bij een bomaanslag. Hierna zou de Taliban u en uw vrienden bedreigd hebben. U verbleef in X zijn huis. De Taliban zou jullie geregeld gebeld hebben. Tevens zouden er twee bomaanslagen die tegen jullie gericht waren, voorkomen zijn. Uit angst zou u besloten hebben om Pakistan te verlaten. In de zomer van 2011 zou u over land, via Iran en Turkije naar Europa gereisd zijn. Op 25 november 2011 diende u in België een asielaanvraag in. Na uw aankomst in België

zou u vernomen hebben dat uw familie een brief van de Taliban gericht tegen u en Aziz ontvangen zou hebben. Het leger zou deze brief meegenomen hebben. Uw broer zou samen met Aziz gevlucht zijn. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: kopies van uw identiteitskaart, die van uw vader en die van uw echtgenote en een krantenartikel met algemene inhoud."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Zo mag er vooreerst getwijfeld worden aan uw recente afkomst uit uw beweerde geboorteregio. Hoewel uit uw verklaringen en documenten blijkt dat u ooit woonachtig was in Badan, Bajaur Agency, was het duidelijk dat u deze regio al een tijdje geleden verlaten heeft. Zo kon u de naam van de political agent (vertegenwoordiger van de federale regering in de regio) van Bajaur niet noemen (gehoorverslag CGVS p. 6). Als lokale verantwoordelijke kon u enkel een legerofficier genaamd Rana opsommen, meer wist u niet. U verklaarde dat het leger militaire operaties uitvoerde in uw regio, maar toen u gevraagd werd naar details van deze operaties, kon u enkel een paar plekken opnoemen waar gevochten werd; het moment waarop dit gebeurde kon u enkel bij benadering opgeven. Gezien de blijvende indruk die een gewapende strijd nalaat, mogen van u toch meer gedetailleerde beschrijvingen verwacht worden. U gevraagd naar meer recente gebeurtenissen, zoals aanslagen, ontvoeringen, enz, kwam niet verder dan een gebeurtenis van twee jaar geleden, dat dan nog paste in uw verhaal (het slachtoffer was immers de vader van uw vriend Yusuf). Andere meer recente gebeurtenissen, die desnoods geen directe band hebben met uw asielrelaas kon u niet opgeven (gehoorverslag CGVS p. 6). U wekt dan ook de sterke indruk dat u uw geboorteregio al enige tijd geleden verlaten heeft. Deze vaststelling ondermijnt logischerwijze uw asielrelaas. Dat uw asielrelaas weinig geloofwaardig is, blijkt ook uit volgende tegenstrijdige verklaringen die werden bemerkt. Zo gaf u aan dat uw haat voor de Taliban ontstond door de dood van uw broer. Deze belangrijke gebeurtenis plaatste u tijdens uw gehoor voor het CGVS op vier jaar en vier tot vijf maanden geleden (gehoorverslag p. 5). Op de verklaring ingevuld door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf u dan weer aan dat uw broer 7 jaar geleden omkwam (verklaring DVZ punt 30). Hiermee geconfronteerd gaf u aan dat 7 jaar niet kon kloppen, daar de Taliban toen nog niet in uw regio zat, wat op zich geen verklaring is voor de vastgestelde tegenstrijdigheid (gehoorverslag CGVS p. 6). Ook uw verklaringen omtrent de "lashkar" (stammilities) zijn ongeloofwaardig. Zo is het vooreerst bevreemdend dat u niets zou weten van andere "lashkars" die in uw regio werden opgericht, temeer daar u beweerde zelf in een "lashkar" te zitten. Uw bewering dat niemand anders "lashkars" oprichtte komt niet overeen met algemene informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier. Voorts verklaarde u dat uw "lashkar" niet deelnam aan de strijd met de Taliban en dat jullie geen steun kregen van de Pakistaanse regering; jullie zouden eigen wapens hebben (gehoorverslag CGVS p. 7, 8). Hier staat tegenover dat u op de vragenlijst voor de DVZ nog had aangegeven dat Rahmatullah wapens kreeg van de Pakistaanse regering en dat de "lashkar" werd ingezet in gevechten (gehoorverslag CGVS p. 8, vragenlijst punt 3.5). Hiermee geconfronteerd verklaarde u enkel dat Rahmatullah toch wapens kreeg van de regering maar dat hij die niet aan zijn mensen gaf. Dit vormt gezien uw eerdere beweringen geen afdoende verklaring. Er kan dan ook maar weinig geloof worden gehecht aan uw beweerde betrokkenheid bij de "lashkar" van Rahmatullah. Dit ondermijnt dan ook uw beweerde persoonlijke vrees voor de Taliban. U beweerde immers dat de Taliban u zocht wegens uw betrokkenheid bij de "lashkar" en daar u mensen had verraden aan het leger. Het is in dit opzicht dan ook bevreemdend en ongeloofwaardig, dat hoewel de Taliban u al sinds 2008 zoekt, u volgens uw verklaringen steeds in uw regio bleef wonen. U zou enkel dreigtelefoontjes hebben gekregen. Dit is ongeloofwaardig. Daar Bajaur aan de Afghaanse grens ligt en daar de Taliban aanwezigheid daar steeds sterk is, zou u als u daadwerkelijk gezocht werd door de Taliban nooit zolang probleemloos in deze regio zijn blijven hangen. U verklaarde dat er twee bomaanslagen tegen u verijdeld werden, maar u kunt deze bewering op geen enkele manier staven, hoewel een van de bommen volgens u toch onschadelijk werd gemaakt door de ontmijningsdienst. U verklaarde tevens dat de Taliban u een brief zou gestuurd hebben, maar deze kon u niet voorleggen, dus is dit enkel een blote bewering. Tenslotte dient nog opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vluchtroute. U verklaarde over land gereisd te zijn, maar buiten de grenspost tussen Pakistan en Iran en de stad Istanbul, wist u geen enkele plaats waar u geweest was, bij naam te noemen (gehoorverslag CGVS p. 4). U beweerde dat u de hele rit in een doos zat, maar u gevraagd naar de plek waar u in deze doos werd gestoken, kwam niet verder dan een bos in Iran. Ook beweerde u in eerste instantie dat u na Griekenland naar Duitsland reisde en dan naar Italië en Frankrijk, om meteen daarna uw verklaring over Duitsland in te trekken. U gaf geen afdoende verklaring voor deze plotse wijziging in uw reisroute

(gehoorverslag CGVS p. 4). Gezien uw vage en stereotiepe beschrijving van uw vluchtroute, ontstaat dan ook het vermoeden dat u Pakistan op een andere manier en mogelijks reeds eerder verlaten heeft. Dit vermoeden wordt bevestigd door uw verklaring een paspoort te hebben in Pakistan. U gevraagd naar dit paspoort, gaf het weinig geloofwaardige excuus dat muizen uw paspoort hadden opgegeten (gehoorverslag CGVS p. 4). Dit bevestigt het vermoeden dat u de ware toedracht over de manier waarop u naar Europa bent gereisd, probeert achterwege te houden. Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet aannemelijk kunt maken recent uit uw geboorteregio afkomstig te zijn en daar uw ingeroepen vrees voor extremistische elementen ongeloofwaardig is en u geen vrees kende voor uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg. U zou zich immers kunnen vestigen in één van de Pakistaanse grootsteden met een sterke Pashtougemeenschap. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De kopie van uw identiteitskaart vormt enkel een begin van bewijs, maar is zeker niet sluitend. De identiteitsbewijzen van uw vrouw en vader voegen niets wezenlijks toe aan uw asiëldossier. De krant heeft een algemene inhoud."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen. Verzoeker stelt dat de z gezegde tegenstrijdigheden niet ernstig of gewichtig genoeg zijn om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas te kunnen besluiten. Verzoeker stelt dat noch het recente verblijf noch de vluchtroute een wettelijk criterium zijn om het recht op subsidiaire bescherming te beoordelen. Hij stelt ook dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas geen pertinent criterium is om het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te beoordelen. Tot slot stelt hij dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van het binnenlands vluchtalternatief geen rekening heeft gehouden met verzoekers persoonlijke omstandigheden.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Zo gaf verzoeker aan dat zijn haat voor de taliban ontstond door de dood van zijn broer. Deze belangrijke gebeurtenis plaatste hij tijdens zijn gehoor voor het CGVS op vier jaar en vier tot vijf maanden geleden (gehoorverslag CGVS, 5). Op de verklaring ingevuld door de Dienst Vreemdelingenzaken gaf hij dan weer aan dat zijn broer zeven jaar geleden omkwam (verklaring DVZ, punt 30). Voorts verklaarde hij dat zijn *lashkar* niet deelnam aan de strijd met de taliban en dat ze geen steun kreeg van de Pakistaanse regering; ze zou eigen wapens hebben (gehoorverslag CGVS, 7, 8). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken had hij echter aangegeven dat Rahmatullah wapens kreeg van de Pakistaanse regering en dat de *lashkar* werd ingezet in gevechten (gehoorverslag CGVS, 8; vragenlijst DVZ, punt 3.5). Deze tegenstrijdigheden hebben betrekking op de kern van verzoekers asielrelaas en ondermijnen de geloofwaardigheid ervan volledig. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige of ongegronde asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Wat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, heeft de commissaris-generaal terecht gesteld dat verzoeker in Pakistan over een binnenlands beschermingsalternatief beschikt om de openlijke strijd tussen de taliban en de Pakistaanse autoriteiten in het noordwesten te ontlopen. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er

immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst (geen gegronde vrees voor vervolging of) geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Verzoeker zou zich kunnen vestigen in één van de Pakistaanse grootsteden met een sterke Pashtungemeenschap. Verzoeker betwist dit niet in zijn verzoekschrift.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER